

[Justitsministeren.]

der har gjort sig skyldige i Forbrydelser af den Art, som Jarl er dømt for, og det er af overmaade stor Interesse at vide, om en saadan Operation hjælper. Jeg vil derfor gerne med den høje Formands Tilladelse oplæse et lille Brev, som Dr. Brünniche, Lægen ved Sundholms Interneringsanstalt, har modtaget fra en Mand, der har været underkastet denne Operation, medens han sad som interneret paa Sundholm — det vil sige, jeg tror ikke Operationen er foregaaet paa Interneringsanstalten, men han var altsaa interneret.

Han skriver saaledes:

„Hr. Dr. Brünniche. Naar jeg i Dag skriver til Dem, er det, fordi jeg synes, det er min Pligt at fortælle Dem, at jeg har det godt her om Bord.“ — han er Fyrbøder paa et Skib — „Jeg føler mig godt tilpas i alle Retninger og er stadig meget glad for den Operation, der blev foretaget paa mig. Mit Arbejde gaar for mig som en Leg, blot sveder jeg noget mere end før, men det gør jo ingenting. Om mine seksuelle Lyster er der ingenting at bemærke, da jeg aldrig siden Operationen har mærket noget. Jeg vilde ønske, at nogle flere af mine Kammerater derude vilde lade sig operere, da jeg nu halvandet Aar efter stadig føler det som at være befriet for en Byrde, som var generende for baade mig selv og andre. Kan dette Brev fjerne Betænelighederne hos de af mine Kammerater, der er i Tvivl om Følgerne efter en Operation, vil jeg anmode Dem, Hr. Dr. Brünniche, om at sige til de andre, at det stadig er mig en Glæde at føle mig fri for de unaturlige Lyster, som jeg var paa Sundholm for, og jeg synes, det er en stor Velgering, at jeg fik Tilladelse til at blive opereret. Jeg vil saa anmode Hr. Doktoren om at hilse Hr. Inspektøren og Hr. Gadegaard og mine Kammerater fra mig og sige, at jeg har det godt.“

Det forekommer mig at være af stor Interesse at se, at en Operation virkelig kan befri et Menneske for de store Lidelser, som det maa være at lide under en abnorm seksuel Tilbøjelighed.

Det ærede Medlem Hr. Korsgaard fremdrog saa Skive Bank-Sagen og spurgte om, naar en enkelt af flere appellerede, der da altid af det offentlige blev appelleret for de andres Vedkommende og derved muligvis tilføjet dem et stort Onde. Jeg skal i den Anledning bemærke følgende: Naturligvis følger Anklagemyndigheden ikke det Princip i Sager mod flere tiltalte altid

at anke Underinstansens Dom for alle tiltaltes Vedkommende, saafremt blot en enkelt tiltalt anker. Tværtimod, i Masser af Tilfælde sker det, at der fra begge Sider akkviesceres ved Dommen for en eller flere tiltaltes Vedkommende, medens den ankes for en eller flere andres Vedkommende. Selve Dommen i Skive Bank-Sagen er Eksempel herpaa, idet denne Sag for Højesteret kun omfatter 11 Personer, medens den for Landsretten omfattede 25.

Men naar Forholdet er det, at flere tiltalte er tiltalt for væsentlig samme Forhold og ved Underinstansen faar en Dom, som i Tilfælde af Anke muligt vil blive ændret, enten det nu kan være i formildende eller skærpende Retning, saa tilsiger simpel Retfærdighed, at Anklagemyndighederne anker Dommen for alle tiltaltes Vedkommende, ifald blot en enkelt af de tiltalte anker. Ellers vilde ganske ensartede Tilfælde faa helt forskelligt Udfald.

Paa samme Maade stiller det sig, hvis under samme Sag nogle Personer er tiltalt for et mere, andre for et mindre graverende Forhold. I saadanne Tilfælde maa Anklagemyndigheden selvfølgelig drage Omsorg for, at Resultatet af en partiel Anke ikke bliver det, at de mindre skyldige straffes strengere end de mere skyldige.

Endelig er det klart, at ifald der under en Sag, foreligger et Spørgsmaal af principiel Interesse, eller ifald Straffesagen har Interesse af Hensyn til Erstatningsspørgsmaalet, da er Anklagemyndigheden, hvis den ikke finder, at saadanne Spørgsmaal er afgjort tilfredsstillende ved Underinstansens Dom, altid tilbøjelig til at paaanke Dommen, men dog mere tilbøjelig til at anke, saafremt Sagen som Følge af andre tiltaltes Anke alligevel skal for Overinstansen.

Hvad særlig angaar Bankraadsmedlemmerne fra Skive, var Forholdet det, at de to Medlemmer, der udgjorde Forretningsudvalget, blev dømt, medens de menige Bankraadsmedlemmer — med Undtagelse af et enkelt Medlem, Michael Nielsen, for hvis Vedkommende særlige Forhold forelaa — blev frifundet. Denne Frifindelse af de menige Bankraadsmedlemmer var det meget ønskeligt at faa prøvet ved Højesteret, dels af principielle Grunde, dels af Hensyn til Erstatningsspørgsmaalet, og Landsrettens Dom vilde muligvis været blevet anket af Anklagemyndigheden for disse Bankraadsmedlemmers Vedkommende, selv om overhovedet ingen af de tiltalte havde anket Dommen; men det er klart og ganske selvfølgelig, at naar de to dømte Bankraadsmedlemmer ankede, hvilket de gjorde,